

DETEKTÍVKA MADISON HARPEROVÁ
KNIHA PRVÁ

PÁD DO TMY

WENDY DRANFIELDOVÁ

TATRAN

WENDY DRANFIELDOVÁ

**PÁD
DO
TMY**

TATRAN

Z anglického originálu Wendy Dranfield: Shadow Falls,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bookouture, An imprint of Storyfire Ltd.,
Londýn 2021,

preložila Barbora Vinczeová.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5623. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedný redaktor Matej Rumanovský

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Jana Piroščáková

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2021 Wendy Dranfield

Translation © Barbora Vinczeová 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1843-6

Pre môjho manžela.

PROLÓG

Január 2000 – Austin, Texas

„Nathaniel Monroe, zatýkam vás pre podozrenie z vraždy. Máte právo mlčať. Všetko, čo poviete, môže byť pred súdom použité proti vám. Kým odpoviete na naše otázky, máte právo poradiť sa s právnym zástupcom.“

Nate ohluchne. Odmieta počúvať policajtove reči o zatknutí, kým mu telo milovanej ženy leží pri nohách. Nútene sa pozrie na Stacey, ale tá naňho upiera tupý pohľad. Dlhé vlasy sa jej zmenili na krvou polepené hniezdo a na garážovej stene s povešaným náradím pod ostrým svetlom vidieť krvavé stopy. Jej telo síce nezmizlo, ale duša je dávno preč.

Zmocní sa ho závrat. Stacey už nikdy nevysloví jeho meno, nepobozká ho a nepovie mu, že sa nevie dočkať, kým sa vezmú. Už nikdy ho nenahnevá.

„Ak sa rozhodnete odpovedať na naše otázky teraz a bez právnika, máte právo kedykoľvek prestať, rozumiete?“

Nate sa otočí k Afroameričanovi v policajnej rovnošate, ktorý mu na zakrvavené zápästia nasadil putá. Pravdepodobne sú rovesníci. Obaja majú okolo dvadsaťjeden rokov, ale kvôli telu na zemi ich čakajú protichodné životné dráhy. „Nemožné. Nedeje sa to.“

Policajt pochybovačne nadvihne obočie a kývne na mŕtvolu. „Už sa to stalo.“

Nate sa cíti ako v spomalenom zábere. Policajt ho otočí a vyvedie z garáže, pričom minú forenzných technikov a kolegu so žltou páskou na ohraničenie miesta činu. Čaká ich naštartované policajné auto a rozsvietené modro-červené majáky, ktoré ostro kontrastujú s temnou nocou.

Natea prenikavé svetlá zaskočia a cíti, že ho čoskoro prepadne migréna. Vrhne pohľad za auto, kde sa zhákli Staceini susedia. Je chladno a hmlisto, preto sa trasú ako osiky. Blikajúce svetlá majákov znásobujú hrôzu na ich tvárach. Niektorí si na pyžamo natiahli župan a s prekríženými rukami zvedavo sledujú okolie.

Jeden muž stojí bokom. Je to otec Jack Connor – miestny kňaz a Stacein strýko. Upiera na Natea svätuškársky pohľad.

Posledné zvyšky Nateovej viery sa rozplynú vo chvíli, keď si uvedomí, čo otec Connor vykonal.

1. KAPITOLA

Jún 2019 – Malibu, Kalifornia

Madison Harperová si skopne tenisky a vyčerpane sa zvalí na rozheganú motelovú posteľ. Práve sa jej skončila ranná zmena. Pochádza z Colorada, ale odkedy ju prepustili z coloradského väzenia, pracuje ako čašníčka a umývačka riadov v rýchlym občerstvení U Veľkého Boba. Zarábala si tam na živobytie, ale v práci nemôže pokračovať. Dnes to konečne vzdá a požiada o pomoc, hoci jej ubolené telo proti tomuto kroku každou bunkou namieta.

Motel funguje ako medzizastávka pre nedávno prepustených trestancov, ale väčšmi pripomína miesto, odkiaľ odišli. Madison tu žije iba sedem mesiacov, no aj tak nadsluhuje. Slizký vlastník budovy Leonard jej pohrozil, že ak sa tento týždeň neodstahuje, vyhodí ju. Vždy sa k nej správal zvláštne. Pravdepodobne zistil, čím sa predtým živila, a je na ihlách, lebo motel neprevádzkuje práve v zmysle zákona.

Madison si vzdychne, posadí sa a obuje si tenisky. Malo to byť miesto pre ľudí, ktorých kedysi zatýkala, a nie útočisko pre policajtku – v jej prípade bývalú policajtku. Pri pomyslení na toto označenie sa v nej zdvihne vlna hnevu. Nepriazeň osudu ju zhrýza o to viac, že na prácu vyšetrovatelky bola hrdá. Iba nedávno ju prepustili z väzenia, kde si odpykávala trest za vraždu, vďaka

čomu ju zamestnajú len tí najhorší z najhorších. Biednejšie to byť nemôže, takže tu nechce zostať ani o deň dlhšie.

Vstane. Nevšíma si vŕzganie postele a bolesť v chodidlách. Prejde k zaľúľanému oknu a pozrie sa von. Na ulici stoja tri odvážne oblečené šlapky. Klebetia a niečo si ukazujú na telefónoch. Pravdepodobne sa hrdia svojimi deťmi. Kedysi v tejto brandži pracovala ako tajná agentka pri odhaľovaní prostitúcie, drogovej činnosti a iných zločinov. Riskovanie života pre peniaze ju prekvapilo menej než láska k deťom počatým po znásilnení. Pri pohľade na silu, ktorú ženy vykazovali zoči-voči nepriazni osudu, cítila pokoru. Keď ju strážili mocibažní bachári, mnohokrát sa jej tieto spomienky vynárali.

Madison dostala za mreže tých najhorších pasákov v Colorade, ale teraz medzi nimi a ich dievčatami žije. Od predaja vlastného tela v snahe prežiť ju delí iba pár týždňov.

Všimne si ju jedno z dievčat. Volá sa Patty a veselo jej zakýva. Madison odkýva. Priniesla domov zvyšky z reštaurácie, aby mali Pattine deti obed. Keby ju Veľký Bob nachytil, okamžite by ju vyhodil a možno by ju dokonca udal za krádež. Irónia osudu ju rozosmeje, ale silno zažmurká, aby potlačila slzy hnevu.

Patty nastúpi do auta zákazníka a Madison sa odvráti. Je čas. Musí to urobiť teraz. Schmatne z kabelky za hrst drobných a vyrází k telefónnej búdke na rohu ulice.

2. KAPITOLA

Nate Monroe bojuje so spomienkou na najhoršie dni svojho života. Zviera mu žalúdok a napína ho na zvracanie. Naprázdno prehltnie, aby v sebe udržal raňajky.

Hotelová donáška jedla je čoraz horšia, ale stále miliónkrát lepšia než väzenské jedlo. Vstane, schytí podnos s masnými volskými okami a nedojedeným toastom a vyloží ho pred dvere, aby sa zbavil masného smradu. Kávu bez mlieka si nechá a so šálkou v ruke prejde k oknu.

V Kalifornii zavládol ďalší slnečný deň. Do texaskej cely smrti sa dostalo pramálo slnka a celé roky túžil po mieste, kde sa mladí energickí ľudia opaľujú na piesočných plážach s výhľadom na nekonečný oceán. Keď sa sem konečne dostal, ovládol ho trpký pocit. Slnko mu spálilo citlivú pokožku rýchlejšie než predtým, mal málo priateľov a namiesto toho, aby sa posnažil a stal sa kňazom, pracuje ako súkromný detektív bez licencie. Pomáha tým, na ktorých polícia nemyslí.

Predstava, že opustí hotelovú izbu, v ňom niekedy vyvoláva paniku. Po sedemnástich rokoch vo väzenskej cele s rozmermi tri krát dva štvorcové metre sa mu vonkajší svet zdá priveľký, prijasný a príliš nebezpečný.

Z diaľky sleduje vyšportovaného surfera pri neúspešnom flirtovaní s peknou brunetkou. Obloha je jasná a modrá a na obzore ani mráčik. Je iba predpoludnie, ale už je horúco. Čajky sa zleteli

do tieňa plavčíkovej hliadkovacej veže a čakajú na obed. Nate sleduje pláž každý deň, preto vie, že len čo sa turisti pustia do jedla, vtáctvo má hody, ale zatiaľ si šetrí energiu.

Zazvoní mu telefón. Odpojí ho z nabíjačky na nočnom stolíku a zámerne ignoruje zvyšky bieleho prášku pri peňaženke. Nechce stráviť ďalší deň tak, že sa za seba bude hanbiť.

„Nate Monroe,“ ozve sa do telefónu.

„Dobrý deň, volám sa Madison Harperová a potrebujem vašu pomoc.“

Takto sa začínajú všetky telefonáty. Nevola mu rodina s otázkou, ako sa má, ani priateľka s pozvaním na rande, iba zúfalí ľudia, ktorí ho žiadajú o pomoc. Sadne si na posteľ. Pri nohách sa mu kopí hriba lacných kníh o skutočných zločinoch. Vytiahne spod nej zápisník a pero.

„O čo ide?“ opýta sa.

„Po telefóne vám to nemôžem povedať. Chcela by som sa s vami stretnúť osobne.“

Prebudí sa v ňom záujem. Volajúca má milý hlas a hovorí plynulo. Nepodobá sa na jeho bežných klientov. „Som v Malibu,“ povie jej. „Viete, kde to je?“

„Áno,“ odvetí. „Bývate v hoteli Majestic pri Zuma Beach. Preverila som si vás, pán Monroe. Mám dobrý dôvod, prečo nevolám nikomu inému.“

Informáciou o jeho mieste pobytu ho znepokojí, lebo sa snaží žiť v utajení, aby s ním polícia už nikdy viac nevybabrala. Okamžite ju upodozrieva, že patrí medzi strážkyne zákona. „Pani Harperová, nemám záujem strkať nos do vecí polície. Už nikdy s ňou nechcem a nebudem spolupracovať.“

„Nie som policajtká. Mohli by sme sa stretnúť napoludnie v bare Mango? Nechcem plytvať vašim časom.“

Nate sa zamyslí. Práve dokončil prácu na emočne vyčerpávajúcom prípade. Zistil, že klientova nezvestná manželka je už deväť rokov po smrti. Dúfal, že nového prípadu sa ujme až po pár

dňoch oddychu. Vďaka odškodnému za nespravodlivé odsúdenie nerobí túto prácu pre peniaze. Tých má dosť až do konca života, ak ich nerozfláka na... skrátka, ak ich jednoducho nerozfláka. Nevrátia mu snúbenicu ani sedemnášť rokov života, ale lepšie ako skončiť v elektrickom kresle.

Dôvod, prečo sa vydal na dráhu súkromného detektíva, je iný ako peniaze. Túži vyriešiť prípady, do ktorých sa nikto nechce alebo neodváži púšťať, lebo aj jemu niekto výnimočný kedysi pomohol. Keď rieši cudzie problémy, nemyslí na vlastné a navyše nemá nič iné na práci. Nemá žiadnu kvalifikáciu, lebo nikdy nemohol doštudovať vysokú školu.

„Dobre,“ odvetí. „Napoludnie som tam.“

„Ďakujem. Vážim si to.“

Podľa hodiniek má hodinu na to, aby sa prichystal.

3. KAPITOLA

Nate prichádza do baru zámerne s desaťminútovým predstihom, aby si obhliadol parkovisko a zistil, či si Madison Harperová vedie posily. Už dva roky je na slobode, ale stále si dáva pozor a predpokladá, že to inak už nebude.

Keď vojde do ľudoprázdného baru, ovalí ho silný zápach vodky. Poteší sa, že nikdy nepodľahol alkoholu. Vie si vypiť, ale vie aj prestať, čo sa o väčšine odsúdených nedá povedať. Nate od prvého nádychu na slobode uprednostňuje kokaín, ale aj pri ňom sa dokáže ovládať. Väčšinou.

Na terase s výhľadom na oceán sedí osamelá žena. Má rovné blond vlasy po pleciah, vystretý chrbát a laktami sa opiera o stôl. Je napätá. Obliekla si obtiahnuté džínsy a bielu blúzku, ktorá je elegantná, ale trochu dokrčená. Vyzerá ako typická policajka a stavil by sa, že je ozbrojená. Keby išlo o pascu a plán dostať ho späť za mreže, má niekoľko sekúnd na to, aby sa stiahol. Žena sa však otočí a okamžite si ho všimne.

Usmeje sa. Nevyzerá uvoľnene. Policajti v službe sa tvária inak. Nate vykročí na terasu len kvôli tomu úsmevu.

„Pani Harperová?“ osloví ju.

Žena vstane a podá mu ruku. „Som Madison. Nemám rada oslovenie pani. Cítim sa pri ňom staro.“ Venuje mu žiarivý úsmev a ukáže na stoličku oproti sebe.

Nate úsmev opätuje, ale nepoľaví na ostražitosti. Madison naň-

ho používa bežnú policajnú taktiku, preto jej neverí, že nie je policajtká.

Sadne si oproti nej a zápisník s perom položí na stôl vedľa jedálneho lístka. Vie, že zápisník používa iba stará škola a on má len tridsaťdeväť rokov, ale digitálna revolúcia ho vo väzení minula. Snaží sa kráčať s dobou, no v podobnej situácii sa radšej spolieha na starý dobrý papier a pero. Zápisník nemožno hacknúť, a keď raz spálite papier, žiadny odborník na technológie nezistí, čo ste naň napísali.

Čašníčka ich okamžite príde obslúžiť. „Čo vám prinesiem? Dnešný špeciál sú krevety s citrónom.“

„Dám si kávu bez mlieka,“ odvetí Nate a uprie pohľad na Madison.

„Jedno pivo,“ povie.

„Hneď to bude.“ Čašníčka odnesie jedálne lístky. Pravdepodobne je sklamaná, že ju nečaká vysoké prepitné.

Nate prejde priamo k veci. „Akú pomoc hľadáte?“

Madison sa obzrie, akoby očakávala protidrogovú raziu. „Dôvernú. Zostane všetko medzi nami?“

„Samozrejme, ale nie som právnik. Keby ma teda predvolali ako svedka, budem svedčiť. V prvom rade by som sa však rád predvolaniu vyhol. Hrozí nám niečo také?“

Prvý raz sa mu pozrie priamo do očí. Jej pohľad pripomína hlbiny oceánu. Potom sa zamračí a na tvári sa jej objavia drobné vrásky. Nate by odhadol, že je o pár rokov mladšia ako on. Môže mať okolo tridsaťpäť až štyridsať rokov, ale vyzerá veľmi unavené. Keď sa jej lepšie prizrie, uvedomí si, že má sinavú pokožku, za ktorou nestojí nič iné len pobyt vo väzení. Dobré ten odtieň pozná.

„Nedávno ma prepustili,“ prizná sa, ako keby mu čítala myšlienky. „Odsedela som si šesť rokov z desiatich za vraždu.“

Nate nedá najavo prekvapenie. Schytí zápisník a pustí sa do písania. „Koho ste zabili?“

„Kolegu.“ Madison na okamih zaváha a pohráva sa s príborom. „Policajta.“

Nate zdvihne zrak a pero mu vypadne z ruky. Inštinkt mu káže utiecť. „Mrzí ma to, pani Harperová, ale po telefóne som hovoril, že s políciou nespolupracujem. Veľa šťastia.“

Pobalí sa a vydá sa na odchod.

4. KAPITOLA

Pekná mladá čašníčka im prinesie nápoje, ale keď uvidí Natea odchádzať, zatvári sa zmätene. Madison ho schytí za rameno.

„Pán Monroe, prosím! Venujte mi pár minút a všetko vám vysvetlím. Ak sa vám to nebude páčiť, môžete odísť.“ Madison nechce znieť zúfalo, ale v očiach detektíva si všimne ľútosť.

Čašníčka pochopí, že ich pri niečom vyrušila, a s ospravedlnením odíde. Nate sa pomaly posadí a zahľadí sa na oceán. Zdá sa, že si vychutnáva chladný vánok na tvári, ale pôsobí dojmom, že by si radšej tam dole zahral volejbal s miestnymi, než tu sedel s bývalou policajtkou.

Madison sa k nemu sprisahanecky nakloní. „Nezabila som ho, pán Monroe. Narafičili to na mňa. Trest som si odpykala, ale teraz by som rada zistila, kto je za tým. Nemôžem prežiť celý život s týmto obvinením. Chcem, aby ho zrušili.“

Nate sa zamyslí, vzdychne si a odpije si z kávy. „Kedysi som veril, že v justícii sa bez vánku ani lístok nepohne, ale teraz som už múdrejší.“ Vystrie sa. „Pravdepodobne to oľutujem, ale hovorte. Kde zomrela obeť?“

Madison sa snaží zostať pokojná, hoci ju jeho ústretovosť teší. „V Colorade. Pochádzam odtiaľ.“

Nate nadvihne obočie. Pravdepodobne ho prekvapilo, že je tak ďaleko od domova. „Prečo by falošne obvinili policajtku?“

Madison si odpije z piva. Objednala si alkoholické, aby nazbie-

rala odvahy, lebo nie je zvyknutá žiadať o pomoc. „Práve preto som vám zavolala.“

Nate mlčí. Nepresvedčila ho.

„Oslovila som vás, lebo som o vás čítala v novinách, keď vás prepustili. Vo väzení sme váš príbeh pozorne sledovali. Boli ste ten slávny ‚kňaz – zabijak‘“.

Nate sa strhne. Mediálnu prezývku pochopiteľne nenávidí, ale nemožno sa jej vyhnúť. Madison čítala, že sa chcel stať katolíckym kňazom. Nevysvätili ho, ale len čo sa tlač dozvedela o jeho náboženskom zázemí, informácie sa držala ako kliešť.

Nakloní sa k nemu. „Šťastný koniec vášho príbehu dal nádej odsúdeným za menej závažné zločiny. Videla som, že aj vás nespravodlivo odsúdili, a myslela som si, že preto ma pochopíte. Viete, čo znamená pykať za cudzí zločin.“

Madison zachytí Nateov pohľad a dúfa, že rozumie jej túžbe zbaviť sa krivého obvinenia. „Mýlila som sa?“

Nate odvráti zrak a opäť ho uprie na oceán.

Madison nedokáže zastaviť prívál slov. „Viem, že ste si odsedeli sedemnást' rokov v cele smrti za vraždu snúbenice. Boli ste v mojej koži, ale váš prípad bol omnoho horší. Ste jeden z mála, kto rozumie pocitu, že mu cudzia pomsta zničila život.“

Odmlčí sa, lebo zbadá, že detektívovi sa roztriasli ruky a na čelo mu vystúpili kropaje potu.

„Máte podozrenie, kto to mohol byť?“ opýta sa Nate. „Máte nepriateľov alebo ste si niekoho pohnevali? Riešili ste rozchod?“

Tentoraz odvráti pohľad Madison. Hladina oceánu sa vo svetle slnečných lúčov trbliece. „Nie. Bola som slobodná. Tri roky predtým som sa rozišla s priateľkou.“

„Dobre.“ Nate chytí pero a niečo si zapíše. „Prečo ste sa rozišli? Nahnevala sa na vás?“

Madison mu venuje nedôverčivý pohľad. „Rozišli sme sa, lebo mám slabosť pre mužov.“

Nate nemihne ani brvou. „Hnevala sa tak, že by zabila policajta a našla na vás vraždu?“

Madison pokrúti hlavou. „Nie. Kým som sa odsťahovala, chodila s inou. Prvých pár rokov ma navštevovala vo väzení, aby som nebola úplne sama. Neurobila to.“

Nate škriabe po papieri ako najatý. „Ako sa volala?“

„Stephanie Garcia, ale nie je jedna z podozrivých.“

Nate si meno napriek tomu zapíše. „Akú funkciu ste mali v práci?“

„Práve ma povýšili na vyšetrovatelku. V tom čase som päť rokov pracovala ako policajtká, ale povýšili ma iba týždeň predtým. Za vraždu ma zatkli na moje tridsiate narodeniny.“

„Kedy vás prepustili?“

„V novembri minulého roka. Pred siedmimi mesiacmi. Nemala som peniaze ani prácu, takže som plytvala časom hľadaním hrozného ubytovania a ešte horšieho zamestnania. Až potom som sa mohla pustiť do pátrania po človeku, ktorý to na mňa narafičil. Sama to nezládnem, lebo moji ľudia so mnou neprehovoria.“

„Akí ľudia?“

„Kolegovia.“ Na okamih sa odmlčí. „Celé oddelenie,“ dodá.

Nateovi opäť vypadne pero z ruky, lebo si uvedomí, na čo naráža. „Chcete povedať, že za to môže niekto zvnútra? Obvinil vás niekto z polície?“

Madison si odpije poriadny dúšok z piva a usmeje sa. „Presne tak.“

Nate sa uvelebí na stoličke a pokrúti hlavou. „Doriti. Nemôžem sa postaviť celému oddeleniu,“ vzdychne si a Madison posmutnie.